

Arrest

nr. 252 015 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
 Kortrijksesteenweg 641
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn op de eerste verzoeker na, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 november 2019 waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf en van de vier beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 mei 2020 waarbij wordt besloten om geen gevolg te geven aan een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY & DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2016 diende de eerste verzoeker een aanvraag in voor een verklaring tot inschrijving als Unieburger in de hoedanigheid van zelfstandige. Hij legde een Grieks paspoort voor. Na een negatieve woonstcontrole wordt deze aanvraag geweigerd.

De eerste verzoeker diende op 8 februari 2017 nogmaals een aanvraag in voor een verklaring tot inschrijving als Unieburger in de hoedanigheid van werknemer. Hij legde een Grieks paspoort voor. Na een negatieve woonstcontrole wordt ook deze aanvraag geweigerd.

Op 24 oktober 2018 diende de eerste verzoeker andermaal een aanvraag in voor een verklaring tot inschrijving als Unieburger in de hoedanigheid van zelfstandige. Hij legde ditmaal een Griekse identiteitskaart voor.

Op 27 december 2018 wordt de eerste verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 6 augustus 2019 heeft de verweerder het volgend schrijven opgesteld:

“(...)

Onze Dienst heeft kennis genomen van het feit dat u op basis van een vals identiteitsdocument een verblijfsrecht heeft verkregen in België.

In het kader van een fraudeonderzoek naar het behoud van dit verblijfsrecht op basis van artikel 74/20 § 2 van de wet van 15.12.80 waarin staat : “§ Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager voor het verkrijgen van de machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.” Staat het u vrij alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis moet hebben alvorens haar beslissing te nemen.

(...)”

Dit schrijven wordt op 7 augustus 2019 aangetekend verstuurd naar de eerste verzoeker.

Op 7 november 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van het verblijf van de eerste verzoeker.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(...)

De persoon bij uw diensten gekend onder zijn alias:

E., B. (...)

geboren te E. (...) op (...).1976

adres : (...)

nationaliteit: Griekenland

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

Artikel 74/20 §2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De betrokkene diende een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in als zelfstandige op 15.12.16 aan de hand van een Grieks paspoort (...) te Brussel. Hij werd door de stad Brussel afgevoerd wegens geen recht op inschrijving. Op 08.02.17 diende hij een nieuwe aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in als werknemer, opnieuw op basis dit Grieks paspoort. Hij werd opnieuw door Brussel afgevoerd wegens geen recht op inschrijving op 14.02.17. Op 24.10.18 diende hij een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in aan de hand van een Griekse identiteitskaart (...) in de gemeente Sint-Gillis-Waas als zelfstandige (als natuurlijk persoon KBO nummer : (...)). Op basis van deze laatste aanvraag werd hij in het bezit gesteld van een E kaart op 27.12.18.

Op 04/06/2019 heeft de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten (Technische en Wetenschappelijke Politie) vastgesteld dat de voornoemde Griekse identiteitskaart niet authentiek is. (ref. RR-2019- 000791 / AZ-2019-001016). Dat wil zeggen dat de betrokkene verblijfsrecht als EU-burger verkreeg op basis van een niet-authentiek identiteitsdocument. Hij heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus bekomen door fraude.

Het bij zijn eerdere aanvragen tot inschrijving als EU burger voorgelegde Grieks paspoort is geen voldoende bewijs dat hij wel de Griekse nationaliteit zou hebben. Het is weinig waarschijnlijk dat de betrokkene zich van een niet-authentieke Griekse identiteitskaart zou bediend hebben terwijl hij over een authentiek Grieks paspoort beschikte. Nazicht van het paspoortnummer op de website van de Griekse overheid passport.gov.gr wees daarenboven uit dat het paspoort gezocht wordt door de Griekse overheid ("The number (...) you typed, belongs to a Passport sought as wanted"). Met andere woorden bewijst dit paspoort zijn Griekse nationaliteit niet.

De betrokkene werd, overeenkomstig art 62 §1 van de wet van 15.12.1980, op 06.08.19 per aangetekend schrijven uitgenodigd om alle dienstige elementen en documenten voor te leggen waarvan hij meende dat de DVZ kennis moest hebben vooraleer zij een beslissing nam inzake zijn verblijfsrecht obv art 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980. De betrokkene heeft hierop niet geantwoord.

Na raadpleging van de kruispuntbank der ondernemingen is gebleken dat de zelfstandige activiteit van de betrokkene, opgestart op 01.11.2018 werd stopgezet op 27.05.2019. Uit de databanken van de sociale zekerheid blijkt dat de betrokkene sinds 01/06/2019 tewerkgesteld is bij A. (...) BVBA ((...)). Hierbij moet worden opgemerkt dat hij niet heeft aangetoond om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit te zijn vrijgesteld van de verplichting om met een arbeidskaart in loondienst te werken. Zijn tewerkstelling bij A. (...) BVBA is met andere woorden een direct gevolg van de door hem gepleegde fraude. Het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* staat eraan in de weg dat bedrog hem een voordeel oplevert. Daarenboven gaat het over een erg korte tewerkstelling. Dat deze beslissing het arbeidscontract verbreekt en gevolgen heeft voor de door hem door arbeid opgebouwde sociale rechten is volledig in proportie met de door hem gepleegde fraude tegenover de Belgische overheid.

Dat hij voorheen als zelfstandige in zijn onderhoud voorzag verandert overigens niets aan de zaak. In de eerste plaats omdat uit niets blijkt dat hij door zijn zelfstandige activiteit in zijn onderhoud kon voorzien, in de tweede plaats omdat ook hier niet werd aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit was vrijgesteld van de verplichting om met een beroepskaart zijn activiteit uit te oefenen. Ook zijn zelfstandige activiteit was dus een rechtsreeks gevolg van de door hem gepleegde fraude.

Noch uit de gegevens in het rijksregister, noch uit het administratieve dossier blijkt dat de betrokkene een liefdesrelatie of andere hechte gezinsband in België heeft. Hij staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn 2 volwassen broers E. E. (...) en G. (...). Beide broers hebben, net zoals de betrokkene, op frauduleuze wijze een verblijfsrecht bekomen op een niet-authentiek Grieks document. Ook hun frauduleus verkregen verblijfsrecht werd ingetrokken. Aldus kan het feit dat zijn twee broers in België verblijven niet voldoende reden zijn om het frauduleus verkregen verblijfsrecht van de betrokkene te behouden. Gesteld dat de broers een gezin zouden vormen dat beschermd wordt door het artikel 8 van het EVRM, wat overigens niet werd aangetoond, staat deze beslissing een voortzetting van dit gezinsleven elders dan in België niet in de weg. Er zijn dus geen familiale bindingen in België die deze beslissing kunnen beletten. Uit het dossier blijkt niet dat de betrokkene minderjarige kinderen heeft in België, en dus worden de hogere rechten van het kind niet geschaad door deze beslissing.

De betrokkene is aanwijsbaar sedert december 2016 in het Rijk, of bijna drie jaar. Uit het dossier blijkt dat hij twee (mislukte) aanvragen verklaring tot inschrijving als EU burger heeft ingediend aan de hand van een Grieks paspoort dat geseind staat bij de stad Brussel vooraleer op basis van een niet-authentiek Griekse identiteitskaart een inschrijving te bekomen bij de gemeente Sint-Gillis-Waas. Uit het dossier blijkt niet dat hij ooit getracht heeft onder zijn werkelijke nationaliteit en op een correcte rechtsgrond een verblijfsrecht in België te bekomen. Met andere woorden heeft de betrokkene op geen enkel ogenblik blij gegeven van een kennis van de Belgische wetten of van respect tov de Belgische rechtsorde en de Belgische samenleving. Zodoende is het op vandaag zeer moeilijk om diepgaande sociale banden met de Belgische samenleving en een culturele verknochtheid aan België te vermoeden die van dien aard zijn dat ze deze beslissing zou kunnen verhinderen.

De betrokkene is volgens zijn opgegeven leeftijd 43 jaar oud. Ervan uitgaande dat zijn werkelijke leeftijd in de buurt ligt van de opgegeven leeftijd, kan gesteld worden dat hij langer elders gewoond heeft dan in België. Hieruit volgt dat zijn culturele en sociale bindingen met België moeilijk sterker kunnen zijn dan die met zijn land van herkomst. Anderzijds houdt deze leeftijd in dat de betrokkene jong genoeg is om flexibel met de gevolgen van deze beslissing om te gaan. Zijn ervaringen en eventuele kennis opgedaan tijdens zijn verblijf van iets meer dan twee jaar in België dienen niet verloren te zijn maar dienstig blijken in de uitbouw van zijn verdere leven. Tot slot blijkt uit het administratieve dossier geen medische elementen die deze beslissing kunnen beletten.

Als een gevolg wordt het frauduleus verkregen verblijfsrecht ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.

*Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.
(...)"*

Op 5 december 2019 dienen de tweede, derde, vierde en vijfde verzoek(st)ers een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van respectievelijk echtgenote en descendent van een Unieburger, zijnde de eerste verzoeker.

Op 20 mei 2020 beslist de gemachtigde om geen verder gevolg te geven aan deze aanvragen.

Het betreft de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing. Zij zijn allen gestoeld op de volgende motieven:

*"(...)
Geachte,*

Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed op 05.12.2019.

Er zal géén verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken, betrokkene dient geschrapt te worden uit het Rijksregister wegens verlies van het recht op verblijf.

*Betrokkene valt immers buiten het toepassingsgebied van art. 40bis gelet de nationaliteit van de referentiepersoon, E. B. (...) (RR: xxx), niet afdoende werd aangetoond. Het voorgelegde paspoort bleek vervalst te zijn, er kan heden niet blijken dat referentiepersoon houder is van de Griekse nationaliteit, noch hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Zijn verblijfsrecht werd ingetrokken op 07.11.2019.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie op:

“III. – VOORAFGAAND, MET BETREKKING TOT DE ONTVANKELIJKHEID TEN AANZIEN VAN DE BESLISSING TOT INTREKKING VAN HET VERBLIJFSRECHT VAN VERZOEKENDE PARTIJ

Uit het administratief dossier kan niet duidelijk afgeleid worden dat de eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij inderdaad slechts in juni 2020 ter kennis gegeven werd per aangetekend schrijven.

Het artikel 39/57 van de wet van 15.12.1980 stelt in haar eerste paragraaf: “De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht: 1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering; 2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid; 3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier blijkt niet op welke datum er daadwerkelijk tot kennisgeving of betekening van deze bestreden beslissing werd overgegaan.

Het lijkt echter dat de kennisgeving niet gebeurde bij wege van een aangetekend schrijven vermits er herhaaldelijk gepoogd werd eerste verzoekende partij in persoon aan te treffen en in kennis te stellen van de beslissing waardoor de termijn om geldig een beroep in te dienen klaarblijkelijk overschreden werd.

Verwerende partij is dan ook, in hoofddorde, van mening dat het huidige beroep ten aanzien van de beslissing voor eerste verzoekende partij onontvankelijk is wegens overschrijding van de beroepstermijn.”

Ter terechtzitting wordt gewezen op de exceptie *ratione temporis* die in de nota met opmerkingen werd opgeworpen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. De raadvrouw van de verzoekers stelt dat de Raad hierover zal oordelen.

De Raad wijst erop dat het aan de partij die beweert dat het beroep laattijdig werd ingediend, en dus aan de verweerder, toekomt aan te tonen wanneer de bestreden beslissing werd betekend. Wanneer de verweerder nalaat dergelijk bewijs te leveren, moet de exceptie van niet-ontvankelijkheid alleen reeds om die reden worden verworpen (RvS 27 juni 2002, nr. 108.517).

Samen met de verwerende partij kan worden vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt op welke datum de eerste bestreden beslissing werd ter kennis gebracht.

Bij gebrek aan enig bewijskrachtig gegeven omtrent de datum waarop de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing - conform artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet en op rechtsgeldige wijze - heeft plaatsgevonden, kan niet worden bepaald wanneer de beroepstermijn is beginnen te lopen en kan evenmin worden vastgesteld dat het beroep laattijdig is.

De Raad wijst erop dat het de partij die een exceptie opwerpt ook toekomt om deze exceptie te onderbouwen met de nodige feitelijke gegevens. Bovendien rust op het bevoegde bestuur ook de verplichting om de door haar genomen administratieve rechtshandeling aan de adressaat te betekenen. De verweerder kan zijn eigen verzuim om een bewijs aan te brengen van de datum waarop de eerste

bestreden beslissing aan de eerste verzoeker ter kennis werd gebracht, niet afwentelen op deze verzoeker.

Aangezien de verweerder klaarblijkelijk geen enkel bewijs kan leveren van de datum van kennisgeving, heeft hij ook geen grond om ter zake een exceptie op te werpen.

De exceptie wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekers beroepen zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissingen, welke aan 2^e t.e.m. 5^e verzoekers werden betekend en waarin meegedeeld werd dat aan hun verblijfsaanvraag geen verder gevolg zou gegeven worden, niet in een wet of KB is voorzien, waardoor deze strijdig zijn met het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging.

Dat in het KB van 8 oktober 1981 de bijlagen worden opgesomd welke per procedure aan de betrokken vreemdelingen dienen te worden afgeleverd en/of te worden betekend.

In casu worden de 'beslissingen' welke door verweerder genomen werden dd. 20 mei 2020 nergens vermeld in het kwestieuze KB, noch in enige andere regelgeving.

Verweerder stelt immers zonder omstandige motivering dat aan de aanvragen gezinshereniging van 2^e t.e.m. 5^e verzoeker geen verder gevolg zal gegeven worden (stuk 2).

Dat dan ook geen enkele wettelijke bepaling in een dergelijke beslissing voorziet, noch wettelijk een mogelijkheid voorzien is om een beslissing te nemen waarbij aan een aanvraag gezinshereniging 'geen verder gevolg zal gegeven worden'.

Dat verweerder ook nalaat de wettelijke bepaling te vermelden waarop hij steunt om de aanvraag van verzoekers niet te behandelen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel.

2.1.2

Voorts wordt in deze bestreden beslissingen nergens melding gemaakt van een mogelijkheid tot het aantekenen van beroep tegen deze beslissing, zodat er sprake is van een schending van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het beginsel van de rechten van de verdediging.

Door het niet vermelden van een eventuele beroepsmogelijkheid, wordt voor 2^e tot 5^e verzoeker verborgen gehouden dat zij beroep kunnen aantekenen tegen deze beslissing. Indien verzoekers geen juridisch advies hadden ingewonnen, zouden zij onwetend geweest zijn van het feit dat een mogelijkheid tot het aantekenen van beroep bestond en zouden zij deze onwettige beslissing aanvaard hebben.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een ernstige schending van de rechten van de verdediging behelzen.

2.1.3.

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Dat bij verzoekers, na het indienen van een aanvraag gezinshereniging, het gerechtvaardigde vertrouwen ontstond dat hun dossier enerzijds grondig zou worden onderzocht en anderzijds hen een geldige en wettelijke beslissing zou worden betekend.

Dat aan verzoekers evenwel een schrijven werd betekend waarin werd vermeld dat aan hun verblijfsaanvraag geen verder gevolg zou worden gegeven (stuk 2).

Door dergelijke 'beslissingen' te nemen net op de laatste dag van de door de wet voorziene termijn van 6 maanden, werd het gerechtvaardigde vertrouwen van 2^e tot 5^e verzoekers in de overheid dan ook ten zeerste geschonden. Dat er dan ook sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Dat voorts het rechtszekerheidsbeginsel voorziet dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

Het behelst o.m. dat de burger in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is, dat hij het vertrouwen kan hebben in de medeburger of de overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden, dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen. De rechtszekerheid is inherent aan de rule of law en staat tegenover rechtsonzekerheid of willekeur (Bart VAN DEN BERGH, Recht zoekt zekerheid, R.W., 2010-2011, 346).

Dat in casu verweerder geenszins de wet heeft gevolgd en het vertrouwen dat verzoekers in de overheid hebben hierdoor ten zeerste is geschaad.

Dat tenslotte de bestreden beslissingen geenszins met de nodige zorgvuldigheid werden genomen, wel integendeel!

Betreffende de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat dit in casu geenszins gebeurd is en er dan ook sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.1.4.

Dat besluitend gesteld kan worden dat de bestreden beslissingen betekend aan 2^e tot 5^e verzoeker niet voorzien zijn in de vreemdelingenreglementering en dus onwettig zijn en hierdoor niet aan verzoekers kon worden betekend.

Dat de bestreden beslissingen bovendien een schending inhouden van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het de rechten van de verdediging, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissingen dienen om al deze redenen dan ook vernietigd te worden.

2.1.5.

Tenslotte zijn de bestreden beslissingen ook manifest foutief gemotiveerd, nu infra zal worden aangetoond dat eerste verzoeker wel degelijk over de Griekse nationaliteit beschikt en de verblijfsaanvraag van 2^e tot 5^e verzoeker dan ook geenszins zonder gevolg kon worden afgewezen.

Dat de bestreden beslissingen dan ook foutief gemotiveerd zijn, nu eerste verzoeker wel degelijk een Unieburger is, en deze een schending inhouden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dienen vernietigd te worden."

4.1.1. De verzoekers voeren aan dat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, waarin hen wordt meegedeeld dat er geen verder gevolg aan hun aanvraag zal worden gegeven, niet voorzien is in een wet of in een koninklijk besluit. Zij verwijzen naar het Vreemdelingenbesluit waarin de bijlagen worden opgesomd welke per procedure aan de betrokken vreemdelingen dienen te worden afgeleverd en/of te worden betekend, en betogen dat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing nergens worden vermeld in het Vreemdelingenbesluit. De verzoekers stellen dat geen enkele wettelijke bepaling in dergelijke beslissingen voorziet en dat er wettelijk evenmin een mogelijkheid is bepaald om een beslissing te nemen waarbij aan een aanvraag gezinshereniging geen verder gevolg zal worden gegeven. Volgens de verzoekers laat de gemachtigde na om een wettelijke bepaling aan te duiden waarop hij zich steunt om de aanvraag niet te behandelen. Zij concluderen dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd en een schending uitmaken van het motiveringsbeginsel.

De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen, dienen de tweede, derde, vierde, en vijfde bestreden beslissing te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent (zie eveneens RvV 8 februari 2016, nr. 161.497).

De Raad stelt bovendien vast dat de tweede, derde, vierde, en vijfde bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers lijken voor te houden, wel degelijk afdoende zijn gemotiveerd zowel in feite als in rechte. In de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing wordt immers op duidelijke wijze verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite. Er wordt vastgesteld dat de tweede, derde, vierde en vijfde verzoek(st)ers een aanvraag hebben ingediend voor een verblijf als familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde oordeelt dat geen verder gevolg zal worden gegeven aan deze aanvragen nu de betrokken verzoekers buiten het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vallen omdat niet blijkt dat de referentiepersoon, E. B., houder is van de Griekse nationaliteit, noch van de nationaliteit van één van de andere EU-lidstaten. De gemachtigde verduidelijkt dat het door E. B. voorgelegde paspoort vervalst bleek te zijn en dat diens verblijfsrecht werd ingetrokken op 7 november 2020.

Het afdoende karakter van de opgegeven motieven moet worden beoordeeld in het licht van door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. *In casu* wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarin duidelijk is bepaald dat het om familieleden van een burger van de Unie moet gaan. De vaststelling dat niet kan blijken dat de referentiepersoon de nationaliteit van één van de EU-lidstaten bezit zodat de betrokken verzoekers niet binnen het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vallen, volstaat om de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing te schragen.

De motivering van de voormelde bestreden beslissingen laat verzoekers toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen te kennen die aan de basis liggen van deze beslissingen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de voorziene (formele) motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekers *in fine* van het eerste middel nog stellen dat de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissingen foutief gemotiveerd zijn nu in het tweede en derde middel wordt aangetoond dat de eerste verzoeker wel degelijk over de Griekse nationaliteit beschikt, volstaat om te verwijzen naar de uiteenzettingen onder de punten 4.2. en 4.3., waaruit blijkt dat tegen de eerste bestreden beslissing geen gegrond middel werd aangevoerd. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, behelst deze kritiek overigens niet de formele, maar wel de materiële motiveringsplicht, waarvan de schending echter niet wordt aangetoond.

4.1.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, *Vermeulen*). De verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien bevestigen de verzoekers dat de gemachtigde de termijn van zes maanden, zoals voorzien in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd. Het louter indienen van een verblijfsaanvraag kan overigens nooit het vertrouwen wekken dat deze aanvraag door het bevoegde bestuur zal worden ingewilligd. Dit klemmt des te meer, nu hierna zal blijken dat de verzoekers tegen de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van de eerste verzoeker, dit is de referentiepersoon voor de overige verzoekers, geen gegrond middel hebben aangevoerd. De tweede tot en met vijfde verzoek(st)ers brengen de vaststelling, dat zij niet onder het toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vallen, dan ook niet aan het wankelen. De aangevoerde schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel kan dan ook niet *contra legem* worden aangewend, om alsnog een verblijfsrecht te bekomen waarvoor de betrokken verzoekers wettelijk gezien *überhaupt* niet aanmerking komen.

Een schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

Voorts wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging *in casu* niet van toepassing zijn aangezien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van de betrokken verzoek(st)ers (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Waar de verzoekers menen dat hun rechten van verdediging zijn geschonden, nu op de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing de beroepsmogelijkheden niet worden vermeld en aldus voor de verzoekers verborgen wordt gehouden dat zij beroep kunnen aantekenen tegen deze beslissingen, kunnen de verzoekers geen belang doen gelden bij hun kritiek. Het staat immers vast dat zij een beroep hebben ingediend tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing en het blijkt eveneens dat dit beroep *ratione temporis* ontvankelijk is. Bovendien gaat het om een gebrek in de kennisgeving, die hoe dan ook de wettigheid van de genomen beslissingen niet in het gedrang brengt.

4.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Ook de in de aanhef van het eerste middel vermelde manifeste beoordelingsfout, wordt niet nader toegelicht.

Deze middelenonderdelen zijn, zo zij al ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.1.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. Het tweede middel is enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, die op haar beurt enkel de eerste verzoeker betreft. Aangezien de tweede tot en met de vijfde verzoek(st)ers niet de adressaat zijn van de eerste bestreden beslissing, beschikken zij niet over de vereiste hoedanigheid om er een beroep tegen in te dienen. Bijgevolg wordt dit middel enkel geacht te zijn aangevoerd door de eerste verzoeker (hierna: de verzoeker).

De verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 41, § 1, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 27 en 28 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast beroept de verzoeker zich op een manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“2.2.1.

Overeenkomstig artikel 41, §1 Vw. wordt het recht op binnenkomst erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Dat eerste verzoeker zowel zijn Grieks nationaal paspoort, als zijn Griekse identiteitskaart heeft voorgelegd en hij op basis van deze laatste na een aanvraag verklaring tot inschrijving als zelfstandige, een E kaart bekam. Eerste verzoeker heeft bijgevolg het bewijs van zijn Unieburgerschap genoegzaam geleverd.

Overeenkomstig artikel 28 WIPR strekt en buitenlandse authentieke akte België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld indien zij voldoet aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten en aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld.

Aangezien eerste verzoeker in het bezit is van een buitenlandse authentieke akte (in casu zijn nationaal Griek paspoort en Griekse identiteitskaart) die werd uitgegeven door de bevoegde overheid en aan de voorwaarden voor de echtheid voldoet volgens het recht van deze staat, dient zowel het nationaal paspoort, als de nationale identiteitskaart van eerste verzoeker in België aanvaard te worden als bewijs van de feiten erin vastgesteld.

Bijgevolg houdt dit nationaal paspoort wel degelijk een bewijs van verzoekers nationaliteit en identiteit in.

Er anders over oordelen houdt dan ook een schending in van artikel 28 WIPR, zodat de bestreden beslissing op grond hiervan dient vernietigd te worden.

2.2.2.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde paspoort en identiteitskaart na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar dit paspoort werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Griekse recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Griekse recht de door verzoeker neergelegde paspoort en identiteitskaart een rechtsgeldige nationaal paspoort is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

Dat de motivering van verweerder dat door de Technische en Wetenschappelijke Politie werd vastgesteld dat de Griekse identiteitskaart van eerste verzoeker niet authentiek zou zijn, geenszins kan aanvaard worden, nu eerste verzoeker tal van andere documenten in zijn bezit heeft welke zijn Griekse nationaliteit aantonen.

Ook de bewering als zou het Griekse paspoort van verzoeker gezocht worden door de Griekse overheid, overtuigt niet. Het is immers geenszins een voldoende bewijs om aan de hand van een openbare website, die gemakkelijk kan gehackt worden, het niet duidelijk is wie de webmaster is en waarvan het onduidelijk is wanneer deze nog laatst geupdate is, te stellen dat een paspoort gezocht zou worden en op basis hiervan een verblijfsrecht in te trekken.

Bovendien is eerste verzoeker in het bezit van diverse andere documenten waaruit blijkt dat hij wel degelijk over de Griekse nationaliteit beschikt.

Zo is eerste verzoeker in het bezit van een geboorteakte uitgegeven door de Griekse gemeente Acharnes en waarin bevestigd wordt dat hij ingeschreven is in de hoofdregisters van de burgers van de gemeente Acharnes met vermelding van zijn Griekse nationaliteit (stuk 3).

Verder beschikt eerste verzoeker over een besluit van de secretaris-generaal van de gedecentraliseerde administratie Attica waarbij hij wordt ingeschreven in de mannelijke registers en waaruit blijkt dat hij genaturaliseerd werd en de Griekse nationaliteit heeft bekomen. Meer bepaald werd het verwerven van het Griekse staatsburgerschap door eerste verzoeker op 2 februari 2016 gepubliceerd in het Griekse staatsblad (stuk 4).

Tenslotte heeft verzoeker nog het betalingsbewijs van de aanvraag van zijn Grieks paspoort, (stuk 5).

Dat uit al deze voorgelegde authentieke Griekse documenten dan ook blijkt dat eerste verzoeker wel degelijk de Griekse nationaliteit bezit en de bewering als zou zijn Griekse identiteitskaart vals zijn en verzoeker niet de nationaliteit van een EU lidstaat hebben, dan ook manifest foutief is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en een manifeste beoordelingsfout behelst.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat verweerder aangaande de Griekse identiteitskaart de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen of gesteld heeft dat er sprake is van wetsontduiking.

Dat de bestreden beslissing dan ook tevens een schending inhoudt van artikel 27 WIPR en dient vernietigd te worden.

2.2.3.

Dat conform artikel 41, §1 Vw. een Unieburger, behoudens aan de hand van een geldig paspoort of geldige identiteitskaart, zijn Unieburgerschap ook laten vaststellen op een andere wijze.

Dat eerste verzoeker over legio andere documenten beschikt waaruit blijkt dat hij de Griekse nationaliteit heeft en hij dan ook zijn burgerschap van de Unie onbetwistbaar kan aantonen.

Dat verweerder dan ook geenszins, louter op basis van een onderzoek door de Technische en Wetenschappelijke Politie van België, kan besluiten dat eerste verzoeker geen Unieburger zou zijn, nu zijn Griekse identiteitskaart niet authentiek zou zijn.

Dat verzoeker niet alleen betwist dat zijn Griekse identiteitskaart niet authentiek is, doch tevens genoegzaam aan de hand van andere documenten heeft aangetoond dat hij wel degelijk een Unieburger is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 41, §1 Vw.

2.2.4.

Dat door verweerder geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker over diverse andere stukken beschikt welke zijn Grieks burgerschap aantonen (stukken 3 – 5), waardoor de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Zo wordt op duidelijke wijze verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste beslissing ook een uitgebreide opgave van de feitelijke redenen als waarom het EU-verblijfsrecht van de verzoeker wordt ingetrokken. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker op 24 oktober 2018, aan de hand van een Griekse identiteitskaart met nr. [xxx], een aanvraag indiende voor een verklaring tot inschrijving als EU-burger en dat hij op basis van deze aanvraag op 27 december 2018 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. De gemachtigde merkt op dat de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten heeft vastgesteld dat de voormelde Griekse identiteitskaart niet authentiek is, hetgeen dus wil zeggen dat de verzoeker zijn verblijfsrecht als EU-burger verkreeg op basis van een niet-authentiek identiteitsdocument zodat het verblijfsrecht werd bekomen door fraude. Daarnaast wordt nog aangegeven dat het Griekse paspoort, dat bij eerdere aanvragen werd voorgelegd, evenmin een voldoende bewijs vormt van zijn Griekse nationaliteit nu het weinig waarschijnlijk is dat de verzoeker zich van een niet-authentieke Griekse identiteitskaart zou bedienen terwijl hij over een authentiek Grieks paspoort beschikte en nu nazicht van het paspoortnummer op de website van de Griekse overheid passport.gov.gr uitwees dat het paspoort gezocht wordt door de Griekse overheid. Daarnaast houdt de gemachtigde op uitvoerig gemotiveerde wijze rekening met de gezinsbanden van de verzoeker, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van banden met het land van herkomst.

De motivering van de eerste bestreden beslissing laat de verzoeker genoegzaam toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen te kennen die aan de basis liggen van deze beslissing. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de opgegeven redengeving niet afdoende zou zijn.

Een schending van formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

In het kader van de inhoudelijke kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing, beroept de verzoeker zich tevens op een schending van de artikelen 27 en 28 van het WIPR. De verzoeker meent dat hij in het bezit is van buitenlandse authentieke akten, zijnde zijn Grieks paspoort en Griekse identiteitskaart, die werden uitgegeven door de bevoegde overheid en aan de voorwaarden voor de echtheid voldoen volgens het recht van deze staat, zodat deze documenten aanvaard moeten worden als bewijs van zijn nationaliteit en identiteit. Er anders over oordelen zou leiden tot een schending van artikel 28 van het WIPR. De verzoeker betoogt voorts dat de gemachtigde ten onrechte het onderzoek, voorzien in artikel 27 van het WIPR, niet heeft gevoerd. De verzoeker benadrukt dat de gemachtigde had moeten nagegaan of overeenkomstig het Grieks recht het paspoort en de identiteitskaart van de verzoeker een rechtsgeldig nationaal paspoort is.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

Artikel 28 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet :

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht."

De Raad wijst erop dat in artikel 2 van het WIPR het toepassingsgebied van deze wet wordt bepaald:

"Onder voorbehoud van de toepassing van internationale verdragen, van het recht van de Europese Unie of van bepalingen in bijzondere wetten, regelt deze wet voor internationale gevallen de bevoegdheid van de Belgische rechters, de aanwijzing van het toepasselijk recht en de voorwaarden voor de uitwerking in België van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken en in handelszaken."

De voorliggende betwisting omtrent de Griekse identiteitskaart en het Griekse nationaal paspoort van de verzoeker valt buiten het toepassingsgebied van het WIPR. Dergelijke identiteits- en reisdocumenten maken immers geen buitenlandse "akten" uit in de zin van (de artikelen 27 en 28 van) het WIPR, en ook de overige regelingen, zoals bedoeld in artikel 2 van het WIPR, zijn *in casu* niet aan de orde. Verzoekers kritiek dat de gemachtigde een beoordeling in het licht van de artikelen 27 en 28 van het WIPR diende door te voeren, faalt dan ook in rechte.

De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 41, §1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet."

De verzoeker meent dat hij aan de voorwaarden van deze bepaling voldoet nu hij zowel zijn Grieks nationaal paspoort als zijn Griekse identiteitskaart heeft voorgelegd.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 41, §1, van de Vreemdelingenwet niet de intrekking van het EU-verblijfsrecht betreft, maar enkel en alleen de erkenning van het recht op binnenkomst aan de burger van de Unie. De eerste bestreden beslissing houdt echter geen verband met enig recht op binnenkomst, maar zij trekt het verblijfsrecht van de reeds in België verblijvende verzoeker in, met toepassing van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar artikel 41, §1, van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet relevant.

De deugdelijkheid van de opgegeven motieven moet derhalve worden onderzocht in het licht van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Aldus beschikt de gemachtigde over de bevoegdheid om het EU-verblijfsrecht in te trekken wanneer wordt vastgesteld dat de aanvrager voor de erkenning van dit verblijfsrecht valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

In de bestreden beslissing wordt de intrekking van verzoekers EU-verblijfsrecht als volgt verantwoord:

“De betrokkene diende een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in als zelfstandige op 15.12.16 aan de hand van een Grieks paspoort (...) te Brussel. Hij werd door de stad Brussel afgevoerd wegens geen recht op inschrijving. Op 08.02.17 diende hij een nieuwe aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in als werknemer, opnieuw op basis dit Grieks paspoort. Hij werd opnieuw door Brussel afgevoerd wegens geen recht op inschrijving op 14.02.17. Op 24.10.18 diende hij een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in aan de hand van een Griekse identiteitskaart (...) in de gemeente Sint-Gillis-Waas als zelfstandige (als natuurlijk persoon KBO nummer : (...)). Op basis van deze laatste aanvraag werd hij in het bezit gesteld van een E kaart op 27.12.18.

Op 04/06/2019 heeft de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten (Technische en Wetenschappelijke Politie) vastgesteld dat de voornoemde Griekse identiteitskaart niet authentiek is. (ref. RR-2019- 000791 / AZ-2019-001016). Dat wil zeggen dat de betrokkene verblijfsrecht als EU-burger verkreeg op basis van een niet-authentiek identiteitsdocument. Hij heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus bekomen door fraude.

Het bij zijn eerdere aanvragen tot inschrijving als EU burger voorgelegde Grieks paspoort is geen voldoende bewijs dat hij wel de Griekse nationaliteit zou hebben. Het is weinig waarschijnlijk dat de betrokkene zich van een niet-authentieke Griekse identiteitskaart zou bediend hebben terwijl hij over een authentiek Grieks paspoort beschikte. Nazicht van het paspoortnummer op de website van de Griekse overheid passport.gov.gr wees daarenboven uit dat het paspoort gezocht wordt door de Griekse overheid (“The number (...) you typed, belongs to a Passport sought as wanted”). Met andere woorden bewijst dit paspoort zijn Griekse nationaliteit niet.”

Het gegeven dat “(o)p 04/06/2019 (...) de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten (Technische en Wetenschappelijke Politie) (heeft) vastgesteld dat de voornoemde Griekse identiteitskaart niet authentiek is. (ref. RR-2019- 000791 / AZ-2019-001016)” vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In voornoemd document wordt uiteengezet dat de Griekse autoriteiten bevestigen dat deze identiteitskaart “NOT VALID” is. De bij de aanvraag voorgelegde identiteitskaart moet volgens voornoemd document dan ook als vals of vervalst worden beschouwd. De verzoeker gaat er in zijn betoog aan voorbij dat de Griekse autoriteiten zijn Griekse identiteitskaart niet als echt beschouwen.

De verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat hij zijn EU-verblijfsrecht op 27 december 2018 verkreeg aan de hand van een Griekse identiteitskaart. De gemachtigde stelt vast, en zulks op goede gronden en zonder dat de verzoeker hieromtrent enige concrete betwisting naar voor brengt, dat deze Griekse identiteitskaart niet authentiek is zodat de verzoeker het EU-verblijfsrecht verkreeg op basis van een niet-authentiek identiteitsdocument. Om deze redenen besluit de gemachtigde dat de verzoeker het verblijfsrecht heeft bekomen door fraude. Gelet op artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet volstaat deze vaststelling reeds om over te gaan tot de intrekking van het EU-verblijfsrecht. Het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing bestaat er dus in dat de verzoeker bij de aanvraag die tot de erkenning van het EU-verblijfsrecht heeft geleid, door de voorlegging van een niet-authentieke Griekse identiteitskaart, fraude heeft gepleegd. De enkele verwijzing naar de *“bij zijn eerdere aanvragen tot inschrijving als EU burger voorgelegde Grieks paspoort”* is slechts bijkomstig en niet determinerend. Niet alleen blijkt het bijkomstige aard van dit motief uit het gegeven dat deze vermelding slechts wordt opgenomen na de conclusie dat het verblijfsrecht werd bekomen door fraude, maar ook uit het gegeven dat deze bemerking niet het document betreft op grond waarvan het EU-verblijfsrecht werd erkend. Verzoekers kritiek op de vaststellingen omtrent het Griekse paspoort, kan dan ook geen afbreuk doen aan het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing immers niet dat zijn EU-verblijfsrecht wordt ingetrokken op basis van de vaststelling dat zijn Grieks paspoort wordt gezocht door de Griekse autoriteiten. De kritiek op de overtollige vermeldingen omtrent het Grieks paspoort is dan ook niet ontvankelijk.

Daarnaast benadrukt de verzoeker dat hij in het bezit is van een geboorteakte uitgegeven door de Griekse gemeente Acharnes waarin wordt bevestigd dat hij is ingeschreven in de hoofdregisters van de burgers van de gemeente Acharnes met vermelding van zijn Griekse nationaliteit (zie stukkenbundel verzoekers, stuk 3). Daarnaast verwijst de verzoeker naar het besluit van de secretaris-generaal van de gedecentraliseerde administratie Attica waarbij hij wordt ingeschreven in de mannelijke registers en waaruit blijkt dat hij genaturaliseerd werd en de Griekse nationaliteit heeft bekomen. De verzoeker geeft ook mee dat het gegeven dat hij het Griekse staatsburgerschap heeft verworven werd gepubliceerd in het Grieks Staatsblad op 2 februari 2016 (zie inventaris verzoekers, stuk 4). Ten slotte verwijst de verzoeker nog naar het betalingsbewijs van de aanvraag van zijn Grieks paspoort (zie inventaris verzoekers, stuk 5). De verzoeker besluit dat uit het geheel van deze documenten blijkt dat hij wel degelijk de Griekse nationaliteit bezit en *“de bewering”* dat de Griekse identiteitskaart vals is en hij niet de Griekse nationaliteit bezit, vals is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing niet over de thans voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3, 4 en 5 beschikte. De Raad wijst er dan ook op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die pas worden voorgelegd nadat de eerste bestreden beslissing reeds werd getroffen (cf. RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

In de mate dat de verzoeker deze stukken aanwendt in een poging om aan te tonen dat de gemachtigde ten onrechte heeft gesteld dat de Griekse identiteitskaart vals is en dat de verzoeker niet de nationaliteit van een EU-lidstaat heeft, merkt de Raad nog op dat middels de voorlegging van kopieën van een betalingsbewijs van een Grieks paspoort, de publicatie van het verwerven van het Grieks staatsburgerschap en de vermelding in de hoofdregisters van de gemeente Acharnes, geen afbreuk wordt gedaan aan de determinerende vaststelling dat de Griekse identiteitskaart met nr. [xxx] niet authentiek is. Door thans voor het eerst enkele andere documenten bij te brengen, toont de verzoeker niet aan dat vaststellingen omtrent de Griekse identiteitskaart, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet zouden berusten op een correcte feitenvinding. De gemachtigde heeft bovendien niet gesteld dat de verzoeker geen EU-onderdaan is, maar enkel dat de verzoeker niet heeft bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU-lidstaten bezit en dat het verblijfsrecht, gelet op het voorleggen van de niet-authentieke Griekse identiteitskaart, werd bekomen door fraude.

Door nu naar een resem documenten te verwijzen die hij bij zijn verzoekschrift voegt, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat *“de betrokkene verblijfsrecht als EU-burger verkreeg op basis van een niet-*

authentiek identiteitsdocument". Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker per schrijven, opgesteld op 6 augustus 2019 en aangetekend verzonden op 7 augustus 2019, erop werd gewezen dat hij op basis van een vals identiteitsdocument een verblijfsrecht in België had gekregen. Hij werd uitgenodigd om alle relevante documenten in dat verband aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken. De verzoeker heeft nagelaten om op dit schrijven te reageren; het stond de verzoeker nochtans vrij om de documenten waarnaar hij nu verwijst en bij zijn verzoekschrift voegt aan de verwerende partij over te maken.

Het betoog van de verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

De verzoeker kan zich voorts niet dienstig beroepen op de schending van de artikelen 27 en 28 van het WIPR en van artikel 41, §1, van de Vreemdelingenwet.

4.2.3. Tot slot is de verzoeker slecht geplaatst om een schending van de zorgvuldigheidsplicht op te werpen en de verweerder onzorgvuldig handelen te verwijten door bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de documenten die de verzoeker thans voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt en die volgens hem zijn Grieks burgerschap kunnen aantonen (zie inventaris verzoeker, stukken 3, 4 en 5).

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoeker aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder is tegemoetgekomen aan het bepaalde in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet nu hij op 6 augustus 2019 volgend schrijven heeft opgesteld:

"(...)

Onze Dienst heeft kennis genomen van het feit dat u op basis van een vals identiteitsdocument een verblijfsrecht heeft verkregen in België.

In het kader van een fraudeonderzoek naar het behoud van dit verblijfsrecht op basis van artikel 74/20 § 2 van de wet van 15.12.80 waarin staat : "§ Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager voor het verkrijgen van de machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." Staat het u vrij alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis moet hebben alvorens haar beslissing te nemen.

(...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit schrijven op 7 augustus 2019 aangetekend werd verstuurd naar het gekende adres van de verzoeker te Sint-Gillis-Waas. Op 22 augustus 2019 vraagt de verweerder een adrescontrole aan voor de verzoeker. De politiediensten antwoorden dat er al verschillende adrescontroles werden uitgevoerd, telkens negatief. Hierbij wordt een verslag gevoegd waaruit blijkt dat de politiediensten verzoekers adres hebben bezocht op 21 juli 2019 om 16u35 en om 20u27, op 22 juli 2019 om 8u15, om 10u35, om 16u20 en om 19u30, alsook op 23 juli 2007 om 00u31, waarbij telkens niemand kon worden aangetroffen en er geen beweging kon worden vastgesteld. De politie stelt vast dat de rolluiken naar beneden zijn. Uit niets blijkt dat de verzoeker sindsdien een adreswijziging heeft doorgegeven en hij blijkt thans ook nog steeds op dit adres te wonen. De verzoeker heeft aan de aangetekende brief van 7 augustus 2019 echter geen gevolg gegeven. Het stond hem vrij om de documenten waarnaar hij thans verwijst en die hij bij zijn verzoekschrift voegt aan de verwerende

partij ter beoordeling voor te leggen. Het kan de gemachtigde niet worden verweten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet ter kennis werden gebracht hoewel de verzoeker expliciet werd uitgenodigd om alle nuttige documenten over te maken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3. In een derde en laatste middel, dat tevens enkel de eerste bestreden beslissing betreft, voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.3.1.

Dat overeenkomstig artikel 74/20, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling rekening dient gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Immers, eerste verzoeker werd per schrijven van 6 augustus 2019 uitgenodigd om alle dienstige documenten en elementen voor te leggen waarvan hij meende dat verweerder kennis moest hebben vooraleer hij een beslissing nam inzake eerste verzoekers verblijfsrecht obv art. 74/20, §2 Vw.

Eerste verzoeker heeft dit schrijven echter nooit ontvangen, waardoor hij geen nadere informatie kon verschaffen.

Dat verweerder evenwel minstens eerste verweerder nogmaals diende uit te nodigen om nadere info te bezorgen, alvorens een dergelijke ingrijpende beslissing te nemen en het verblijfsrecht van verzoeker gewoonweg in te trekken.

Bovendien heeft verweerder ook niet voldoende rekening gehouden met het feit dat eerste verzoeker sedert eind 2016 in België verblijft, hij gewerkt heeft als zelfstandige en thans aan het werk is als werknemer, zijn kinderen alhier naar school gaan, hij nooit een beroep heeft gedaan op enige sociale bijstand, hij volledig geïntegreerd is in de samenleving en hij zijn socio-economische belangen in België heeft.

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de economische integratie van eerste verzoeker opmerkt dat verzoeker als zelfstandige en vervolgens als werknemer aan het werk is, zodat eerste verzoekers economische integratie werd aangetoond.

Eerste verzoeker wil benadrukken dat hij – volgens verweerder althans – op frauduleuze wijze een verblijf heeft bekomen, wat echter ten zeerste betwist wordt, gelet op de voorgelegde documenten waaruit blijkt dat eerste verzoeker de Griekse nationaliteit heeft - doch hij tijdens zijn legaal verblijf al het mogelijk heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving en ervoor te zorgen dat hij geen belasting zou vorming voor de samenleving.

Dat het dan ook onredelijk is te stellen dat met deze doorgedreven economische integratie geen rekening moet worden gehouden, temeer daar verzoeker en zijn gezin de maatschappij niets kosten en zijn nooit ten laste zijn geweest van de overheid. Integendeel, door zijn onafgebroken tewerkstelling draagt verzoeker sinds jaar en dag bij aan de samenleving door het betalen van belastingen.

De motivering van verweerder is terzake dan ook onredelijk.

2.3.2.

Dat samengevat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 74/20, §2 Vw. aangezien geen voldoende rekening werd gehouden met de inmiddels door eerste verzoeker aangeknoopte banden in België en zijn doorgedreven socio-economische integratie alhier.

Dat er tevens sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, nu de beweerde (en ten eerste betwiste) zogenaamde inbreuk van eerste verzoeker geenszins in verhouding staat met de door verweerder genomen maatregel, waarbij het verblijfsrecht van eerste verzoeker zonder meer worden ingetrokken.

Temeer daar eerste verzoeker aan de hand van diverse authentieke Griekse documenten kan aantonen dat hij wel degelijk de Griekse nationaliteit heeft en hij als zodanig een Unieburger is.

Dat de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker dan ook dient vernietigd te worden."

4.3.1. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De eerste verzoeker betoogt dat hij met een brief van 6 augustus 2019 werd uitgenodigd om alle dienstige documenten en elementen voor te leggen waarvan hij meende dat de verweerder kennis moest hebben vooraleer hij een beslissing nam inzake verzoekers verblijfsrecht op basis van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet, maar dat hij dit schrijven nooit heeft ontvangen waardoor hij geen verdere informatie kon verschaffen. Hij meent dat de verwerende partij hem nogmaals diende te horen alvorens de eerste bestreden beslissing te nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder op 6 augustus 2019 volgend schrijven opstelde:

"(...)

Onze Dienst heeft kennis genomen van het feit dat u op basis van een vals identiteitsdocument een verblijfsrecht heeft verkregen in België.

In het kader van een fraudeonderzoek naar het behoud van dit verblijfsrecht op basis van artikel 74/20 § 2 van de wet van 15.12.80 waarin staat : "§ Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager voor het verkrijgen van de machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." Staat het u vrij alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis moet hebben alvorens haar beslissing te nemen.

(...)"

Dit schrijven werd op 7 augustus 2019 aangetekend verstuurd naar verzoekers gekende adres te Sint-Gillis-Waas. Uit niets blijkt dat de verzoeker sindsdien een adreswijziging heeft doorgegeven en hij blijkt thans ook nog steeds op dit adres te wonen. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder of de postdiensten niet diligent zouden hebben gehandeld. De loutere bewering dat hij de aangetekende brief van 7 augustus 2019 niet heeft ontvangen, volstaat uiteraard niet.

Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, dat specifiek de situatie betreft waarbij het bestuur overweegt om een verblijfsrecht in te trekken, *quod in casu*, bepaalt voorts als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder *in casu* voldaan heeft aan de in artikel 62, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde verplichting.

Daarnaast betoogt de verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat hij sinds eind 2016 in België verblijft, hij gewerkt heeft als zelfstandige en nu aan het werk is als werknemer, zijn kinderen hier naar school gaan, hij nooit een beroep heeft gedaan op enige sociale bijstand, hij volledig geïntegreerd is in de samenleving en zijn socio-economische belangen in België liggen.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover echter op uitvoerige wijze gemotiveerd:

*“Na raadpleging van de kruispuntbank der ondernemingen is gebleken dat de zelfstandige activiteit van de betrokkene, opgestart op 01.11.2018 werd stopgezet op 27.05.2019. Uit de databanken van de sociale zekerheid blijkt dat de betrokkene sinds 01/06/2019 tewerkgesteld is bij A. (...) BVBA ((...)). Hierbij moet worden opgemerkt dat hij niet heeft aangetoond om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit te zijn vrijgesteld van de verplichting om met een arbeidskaart in loondienst te werken. Zijn tewerkstelling bij A. (...) BVBA is met andere woorden een direct gevolg van de door hem gepleegde fraude. Het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* staat eraan in de weg dat bedrog hem een voordeel oplevert. Daarenboven gaat het over een erg korte tewerkstelling. Dat deze beslissing het arbeidscontract verbreekt en gevolgen heeft voor de door hem door arbeid opgebouwde sociale rechten is volledig in proportie met de door hem gepleegde fraude tegenover de Belgische overheid.*

Dat hij voorheen als zelfstandige in zijn onderhoud voorzag verandert overigens niets aan de zaak. In de eerste plaats omdat uit niets blijkt dat hij door zijn zelfstandige activiteit in zijn onderhoud kon voorzien, in de tweede plaats omdat ook hier niet werd aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit was vrijgesteld van de verplichting om met een beroepskaart zijn activiteit uit te oefenen. Ook zijn zelfstandige activiteit was dus een rechtsreeks gevolg van de door hem gepleegde fraude.

Noch uit de gegevens in het rijksregister, noch uit het administratieve dossier blijkt dat de betrokkene een liefdesrelatie of andere hechte gezinsband in België heeft. Hij staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn 2 volwassen broers E. E. (...) en G. (...). Beide broers hebben, net zoals de betrokkene, op frauduleuze wijze een verblijfsrecht bekomen op een niet-authentiek Grieks document. Ook hun frauduleus verkregen verblijfsrecht werd ingetrokken. Aldus kan het feit dat zijn twee broers in België verblijven niet voldoende reden zijn om het frauduleus verkregen verblijfsrecht van de betrokkene te behouden. Gesteld dat de broers een gezin zouden vormen dat beschermd wordt door het artikel 8 van het EVRM, wat overigens niet werd aangetoond, staat deze beslissing een voortzetting van dit

gezinsleven elders dan in België niet in de weg. Er zijn dus geen familiale bindingen in België die deze beslissing kunnen beletten. Uit het dossier blijkt niet dat de betrokkene minderjarige kinderen heeft in België, en dus worden de hogere rechten van het kind niet geschaad door deze beslissing.

De betrokkene is aanwijsbaar sedert december 2016 in het Rijk, of bijna drie jaar. Uit het dossier blijkt dat hij twee (mislukte) aanvragen verklaring tot inschrijving als EU burger heeft ingediend aan de hand van een Grieks paspoort dat geseind staat bij de stad Brussel vooraleer op basis van een niet-authentiek Griekse identiteitskaart een inschrijving te bekomen bij de gemeente Sint-Gillis-Waas. Uit het dossier blijkt niet dat hij ooit getracht heeft onder zijn werkelijke nationaliteit en op een correcte rechtsgrond een verblijfsrecht in België te bekomen. Met andere woorden heeft de betrokkene op geen enkel ogenblik blijk gegeven van een kennis van de Belgische wetten of van respect tov de Belgische rechtsorde en de Belgische samenleving. Zodoende is het op vandaag zeer moeilijk om diepgaande sociale banden met de Belgische samenleving en een culturele verknochtheid aan België te vermoeden die van dien aard zijn dat ze deze beslissing zou kunnen verhinderen.

De betrokkene is volgens zijn opgegeven leeftijd 43 jaar oud. Ervan uitgaande dat zijn werkelijke leeftijd in de buurt ligt van de opgegeven leeftijd, kan gesteld worden dat hij langer elders gewoond heeft dan in België. Hieruit volgt dat zijn culturele en sociale bindingen met België moeilijk sterker kunnen zijn dan die met zijn land van herkomst. Anderzijds houdt deze leeftijd in dat de betrokkene jong genoeg is om flexibel met de gevolgen van deze beslissing om te gaan. Zijn ervaringen en eventuele kennis opgedaan tijdens zijn verblijf van iets meer dan twee jaar in België dienen niet verloren te zijn maar dienstig blijken in de uitbouw van zijn verdere leven. Tot slot blijkt uit het administratieve dossier geen medische elementen die deze beslissing kunnen beletten."

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk in rekening bracht dat de eerste verzoeker sedert december 2016 in België verblijft, hij eerst heeft gewerkt als zelfstandige en daarna als werknemer, maar deze tewerkstelling en dus ook zijn economische integratie enkel het gevolg is van de fraude die de verzoeker pleegde. Daarnaast houdt de gemachtigde ook rekening met de integratie van de verzoeker, met name *"het (is) op vandaag zeer moeilijk om diepgaande sociale banden met de Belgische samenleving en een culturele verknochtheid aan België te vermoeden die van dien aard zijn dat ze deze beslissing zou kunnen verhinderen."* Hieraan wordt nog toegevoegd dat de verzoeker langer elders dan in België heeft gewoond zodat zijn culturele en sociale bindingen met België moeilijk sterker kunnen zijn dan die met zijn land van herkomst en zijn ervaringen en eventueel opgedane kennis in België dienstig kunnen zijn voor de uitbouw van zijn verdere leven.

De verzoeker betoogt voorts dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zijn kinderen hier naar school gaan. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *"Uit het dossier blijkt niet dat de betrokkene minderjarige kinderen heeft in België, en dus worden de hogere rechten van het kind niet geschaad door deze beslissing."* De verzoeker werd bij aangetekend schrijven van 7 augustus 2019 uitgenodigd om alle dienstige elementen voor te leggen waarvan hij meende dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis moest hebben vooraleer er een beslissing over zijn verblijf op basis van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet zou worden genomen. De verzoeker heeft nagelaten hierop te reageren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kinderen van de verzoeker (hier ook de derde, de vierde en de vijfde verzoeker) op 5 december 2019 een verblijfsaanvraag hebben ingediend. Dit dateert evenwel van na het nemen van de eerste bestreden beslissing. Nu de verzoeker heeft nagelaten de verweerder op het verblijf van zijn kinderen in België te wijzen en er op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing over hen ook niets kon worden teruggevonden in het administratief dossier, kan het de gemachtigde geenszins ten kwade worden geduid dat hiermee geen rekening werd gehouden.

De verzoeker voert nogmaals aan dat hij wel degelijk de Griekse nationaliteit bezit en hij betwist dat hij op frauduleuze wijze een verblijf heeft bekomen. In dit verband kan worden verwezen naar wat hoger bij de bespreking van het tweede middel werd uiteengezet.

Daarnaast betoogt de verzoeker dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat zijn *"zogenaamde inbreuk"* niet in verhouding staat tot de eerste bestreden beslissing. Er kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel waaruit blijkt dat de verzoeker er niet in slaagt om de vaststelling, dat hij zijn verblijf op frauduleuze wijze bewak, te weerleggen. Artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet voorziet in dat geval dat het verblijf kan worden ingetrokken. Van enig kennelijk onredelijk handelen is dan ook geen sprake.

Een schending van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE